

FEMEI

Renée, Marthe, Odette

I

Nu este încă 8. Ștefan Valeriu o știe după bătaia soarelui care n-a ajuns decât până la marginea de jos a șezlongului. O simte cum urcă pe bara de lemn, cum îi învelește degetele, mâna, brațul gol, caldă ca un șal... Va mai trece un timp oarecare – cinci minute, un ceas, o eternitate – și, în jurul pleoapelor închise, va fi o pâlpare albastră, cu vagi dungi de argint. Va fi 8 atunci și își va spune fără convingere că trebuie să se ridice. Ca ieri, ca alaltăieri. Dar va rămâne mai departe surâzând la gândul acestui cadran solar, pe care l-a construit din prima zi cu un șezlong și un colț de terasă.

Își simte părul fierbinte în soare, aspru ca firul de cânepă și se gândește că, la urma urmelor, nu e mare pagubă că a uitat la Paris, în odaia din Rue Lhomond, sticla cu petrol Hahn, singura lui cochetărie, supremă însă. Îi place să-și treacă degetele prin părul ăsta încâlcit, din care dimineața pieptănul n-a izbutit să scoată decât vreo trei vârtejuri, părul ăsta pe care acum între degete îl simte cât este de blond după asprime.

Trebuie să fie foarte târziu. S-au auzit adineaori voci pe alee. Dinspre lac a strigat cineva, o voce de femeie, poate englezoaica de ieri, care îl privea înotând voiniceasca și se mira de lupta asta cu apa, ea care nu cunoștea decât bras.

Ștefan își leagă piciorul peste bara scaunului și caută prin iarbă, fără ciorapi cum este, urme de umezeală. Știe el spre stânga, nu departe, spre stufig, un loc în care roua rămâne târziu, până la prânz.

Așa. Trupul care arde somnoros în soare și senzația asta de frig vegetal.

Luni seara, când coborâse în sufrageria pensiunii, după ce – abia sosit de la gară, după un drum lung – își schimbase în grabă cămașa, sârboaica vorbăreață de la masa din fund vorbise tare, pentru toată lumea:

— *Tiens, un nouveau jeune homme.*

Ștefan îi fusese de două ori recunoscător. Pentru „nouveau“ și pentru „jeune homme“.

Fusese bătrân o săptămână înainte, ieșind de la ultimul examen de internat. Bătrân, nu îmbătrânit. Oboseala nopților nedormite, diminețile de spital, după-amiezile lungi la bibliotecă, cele două ceasuri de examen, într-o sală obscură în fața unui profesor surd, hainele groase de iarnă, gulerul care i se părea murdar...

Pe urmă, numele lacului ăștia alpin, pe care l-a găsit întâmplător, într-o librărie, pe o hartă, biletul de tren cumpărat la întâiul birou de voiaj, cursa prin marile magazine, un pulover alb, un pantalon gri de flanelă, o cămașă de vară, plecarea ca o evadare.

Un nouveau jeune homme.

Nu cunoaște pe nimeni. De câteva ori i s-a aruncat în treacăt un cuvânt, dar el a răspuns evaziv. Ștefan se teme de accentul lui nesigur și i-ar fi neplăcut să se trădeze din prima zi străin. După prânz, trece grăbit printre mese, absent, aproape încruntat. Ceilalți l-ar putea crede ursuz. El este numai leneș.

Sus, în spatele terasei, începe pădurea. E acolo un petic de pământ cu iarbă înaltă, deasă și elastică. O strivește toată după-amiaza sub greutatea trupului lui adormit și a doua zi o regăsește întreagă fir cu fir. E doborât la pământ, cu brațele aruncate de o parte și de alta, cu picioarele întinse, cu capul cufundat între ierburi, învins de o putere cu care i-ar plăcea să se lupte.

A sărit o veveriță dintr-un alun într-altul. Cum s-o fi spunând veveriță în franțuzește?

E o imensă tăcere... Nu. Nu e o imensă tăcere. Vorba asta e de undeva din cărți. E o imensă învălmășeală, un imens vacarm zoologic, greieri care țâ-râie, lăcuste care se agită, cărăbuși care se izbesc în aer, lovindu-și elitrele sonor și căzând pe urmă cu un sunet dens, de plumb. În toate astea, răsufierea lui, a lui Ștefan Valeriu, e un amănunt, un semn derizoriu de viață, derizoriu și capital ca al veveriței care a sărit, ca al lăcustei care s-a oprit pe vârful ghetei lui, crezând că e o piatră. E bine să te știi aici, un animal, o vietate, un dobitoc neimportant, care doarme și răsuflează sub un soare al tuturor, pe un petic de doi metri pătrați.

Dacă i-ar veni poftă să cugete, ce ar cugeta un greier despre eternitate? Și dacă, din întâmplare, eternitatea ar avea gustul după-amiezii ăsteia...

Se văd jos, pe terasa pensiunii, scaune, șaluri, rochii albe. Și mai departe, lacul albastru, transparent, idilic. Carte poștală.